

Gerard van Gemert

De verdwenen stick

8

‘Nee, Zahra, je moet sneller zijn. Niet wachten tot de bal gespeeld wordt, maar al daarvoor beginnen met lopen.’ Zahra zuchtte eens diep. Ze werd gek van Matthijs, hun trainer en coach. Het leek wel of ze helemaal niets goed kon doen vandaag. ‘Opnieuw,’ hoorde ze hem op strenge toon roepen. Zahra liep terug naar de pylon en voerde de oefening opnieuw uit. Ik zal hem krijgen, dacht ze. Zahra stond op de middenlijn en was aan de beurt. Marit speelde de bal en Zahra sprintte in de richting van de cirkel. Ze liep voluit om niet weer te laat te zijn. Charlotte nam de bal mee naar rechts en flatste precies in haar loop. Op de rand van de cirkel nam Zahra de bal aan, die meteen goed lag. Ze haalde vol uit en raakte hem perfect. Snoeihard verdween de bal vlak onder de lat in het doel. De doelvrouw was kansloos. Ze had de bal waarschijnlijk niet eens gezien. Zahra had alle frustratie over de opmerkingen van Matthijs in het schot gelegd. Vanbinnen was ze blij, maar toch liep ze met een boos gezicht terug naar de middenlijn. ‘Zo wil ik het graag zien,’ hoorde ze Matthijs opgewekt roepen. ‘Mooi uitgevoerd, dames.’ Jaja, dacht Zahra, klets maar lekker. Alleen als het perfect is, is het goed.

Matthijs beëindigde de training.

‘Even de ballen verzamelen en de pylonen opruimen, dames,’ riep hij.

‘En dan komen we in de middencirkel bij elkaar.’

Even later stonden de veertien meiden van de meisjes C1 van HCA in een kringetje bij elkaar. ‘Goed getraind, meiden,’ begon Matthijs.

‘Als we kampioen willen worden en naar de hoogste klasse willen promoveren, moeten jullie scherp blijven trainen, net als vandaag.’

Hij keek de groep rond en ging verder.

‘Nog drie wedstrijden en we moeten ze alle drie winnen. Om te beginnen zaterdag tegen MHCW uit Weijsden. Ik weet dat ze bijna onderaan staan, maar we mogen ze niet onderschatten. Uit wonnen we ook maar met 2-1 van ze. Zorg dus dat je goed voorbereid bent. We spelen om twee uur en verzamelen in het clubhuis om één uur. Tot zaterdag.’

‘Die laatste klap was onhoudbaar,’ zei Nikki.

Zahra glimlachte. ‘Ja, die zat er lekker in, hè?’

Ze fietsten na de training terug naar huis.

Nikki en Zahra waren tweelingen en Nikki was de doelvrouw van de meisjes C1

van Hockey Club Almkerk, zoals de club

voluit heette. Zahra en Nikki deden bijna

alles samen. Op school zaten ze bij elkaar

in de klas, ze hockeyden in hetzelfde team

en hadden dezelfde vriendinnen.

Maar ze dachten niet overal hetzelfde over.

En Zahra was wel blij dat ze uiterlijk niet op elkaar leken – dat zou ze verschrikkelijk gevonden hebben.

‘Matthijs was wel aan het zeuren, zeg!’ mopperde ze. ‘Ik kon bijna niets goed doen.’

‘Tja,’ antwoordde Nikki met een glimlach, ‘hij weet dat je de belangrijkste speelster van het team bent, dus probeert hij je scherp te houden.’

‘Dat kan hij toch ook op een vriendelijke manier doen?’ sprak haar zusje verontwaardigd.

‘Zo vind ik er niks meer aan.’

Nikki moest lachen en keek opzij, maar Zahra bleef voor zich uit kijken. ‘Dat zou voor het eerst zijn dat jij het niet leuk vindt om te hockeyen.’

Zahra haalde haar schouders op. Ze was moe.

Het was een kwartiertje fietsen naar huis.

Toen ze bijna thuis waren, begon het te regenen.

Snel zetten de meiden hun fietsen in de schuur en via de achterdeur liepen ze het huis binnen.

‘Lekker getraind?’ begroette hun moeder hen.

‘Heerlijk,’ antwoordde Nikki. Zahra zei niets.

‘Jij ook, Zaar?’ vroeg haar moeder.

‘Ja, hoor,’ antwoordde ze onverschillig.

Hun moeder keek vragend naar Nikki. Die haalde haar schouders op en trok een gezicht dat aangaf: laat maar gaan.

Zahra deed haar schoenen uit, pakte wat te drinken en liep de woonkamer in. Daar zat Julian, de jongste broer van hun moeder. Hij had geen vrouw of vriendin en woonde alleen. Iedere donderdag

kwam hij bij hen eten. De meiden mochten hem graag: hij was gezellig en maakte altijd grapjes. Maar omdat de meiden op donderdag rond etenstijd moesten trainen, aten zij op die dag vroeger dan de rest.

Julian stak vrolijk een hand op naar Zahra.

Op de bank zat ook Timo, hun oudere broer, met naast hem zijn beste vriend, Jelle.

‘Kijk eens wat blijer,’ begroette Timo zijn zus toen hij haar chagrijnige gezicht zag.

‘Waarom?’ antwoordde Zahra bot.

‘Praat eens even normaal, joh,’ zei Timo, nu ook onvriendelijk. Hij wilde er nog wat aan toevoegen, maar Jelle was hem voor.

‘Ging het trainen goed?’ vroeg hij.

‘Voor mijn gevoel wel,’ antwoordde Zahra.

De toon in haar stem was veranderd.

Ze sprak nu een stuk vriendelijker.

‘Maar Matthijs was wel enorm aan het zeuren.’

‘Ja, dat kan hij goed.’ Jelle glimlachte.

‘Wij hadden hem twee jaar terug als trainer.

We hebben veel geleerd, maar af en toe was hij echt vervelend.’

Timo en Jelle hockeyden allebei ook. Ze speelden in de B1 van HCA. Zahra vond Jelle een leuke jongen, maar helaas had hij al een vriendin, Chantal.

Zij zat bij Zahra en Nikki in de klas, en de tweeling kon haar wel schieten. Niet speciaal omdat zij Jelles vriendin was, maar de meiden vonden haar gewoon een arrogant kind.

Zahra’s moeder kwam de kamer binnen.

‘Ga jij ook aan je huiswerk beginnen, Zahra?’

zei ze. 'Nikki is al naar boven.'
'Is goed, mam,' antwoordde Zahra. Ze stond op. Bij het verlaten van de kamer groette ze met opzet alleen Julian. In de hal pakte ze haar schooltas en ze liep naar boven.

Al sinds hun vijfde sliepen Zahra en Nikki niet meer op dezelfde kamer. Hun moeder vond dat ze elkaar te lang wakker hielden door te kletsen en nog laat stiekem te spelen. Het beviel de meiden wel dat ze elk een eigen kamer hadden. Zahra sloeg haar agenda open en keek of ze veel huiswerk had. Ze zuchtte eens diep. Gedver, een proefwerk Engels. Ze haalde haar boeken uit haar tas, op zoek naar haar Engelse boek. Het zat er niet bij. Verdorie, dacht ze, het zal toch niet nog in mijn kluisje op school liggen? Geërgerd pakte ze haar tas op van de grond en zette hem op haar schoot. Nu zag ze haar Engelse boek in een zijvak zitten. Ze haalde het eruit. Samen met het boek haalde ze ook een briefje tevoorschijn. O o, dacht Zahra, als dat maar niet een briefje voor papa en mama is dat ik vergeten ben te geven. Ze vouwde het briefje open en keek ernaar. Het was geen briefje van school. Vreemd ... De tekst op het briefje was onleesbaar. Allemaal letters door elkaar. Het leek wel een soort geheimschrift. Zahra pakte een potlood en een leeg velletje papier uit haar la en probeerde het schrift te ontcijferen.

Maar het was te ingewikkeld.
Ze stond op en liep naar de deur van haar kamer.
Voorzichtig deed ze hem open om te kijken
of haar moeder boven was. Die was nergens te zien,
dus liep Zahra zachtjes naar Nikki's kamer.
'Wat kom jij nou doen?' vroeg Nikki opgewekt.
Ze vond het helemaal niet erg dat Zahra langskwam.
Ook zij had geen zin in haar huiswerk.
'Kijk eens wat er in mijn tas zat.'
Zahra liet het briefje aan Nikki zien.
Nikki bekeek het briefje zorgvuldig.
'Hoe kom je hier nou aan?'
'Dat weet ik niet, het zat in mijn tas.'
'Wat betekent het?' wilde Nikki weten.
Zahra haalde haar schouders op.
'Ik heb geen flauw idee,' antwoordde ze.
Nikki boog zich over het briefje en deed ook
een poging om het te ontcijferen.
Na een paar minuten gaf ze het op.
'Ik weet het niet, hoor.
Het zal wel een geintje zijn van iemand.'
'Dat zou best kunnen,' antwoordde Zahra.
'Gooi maar weg, joh,' stelde Nikki voor.
Zahra knikte. 'Ik ga gauw terug naar mijn kamer,'
zei ze, 'voordat mama boven komt.
Ik moet alleen nog die Engelse woordjes
in mijn hoofd krijgen.
De rest van het hoofdstuk ken ik al.'
Nikki moest lachen.
'Dat gebeurt niet vaak, dat jij zo hard leert,' zei ze.
'Ik moet minimaal een zeven halen,' verklaarde Zahra,
'anders heb ik een onvoldoende op mijn rapport

en mag ik niet meer hockeyen.’

‘Heb je nog steeds geen voldoende voor Engels dan? Ga dan maar gauw leren,’ spoorde Nikki haar zus aan. ‘En zorg dat je die zeven haalt. We krijgen ons rapport precies in de week voor de wedstrijd tegen Bloemenhaag. En in die wedstrijd kunnen we je niet missen.’

Zahra wilde net van Nikki’s bed opstaan, toen plotseling de deur openging.

‘Zo, dus dat is tegenwoordig huiswerk maken.’ Hun moeder keek niet vrolijk.

‘Als de sodemieter naar je kamer en aan je huiswerk. Je weet wat papa heeft gezegd. Als jullie een onvoldoende op je rapport hebben, is er geen hockey meer.’

Zahra was van het bed gesprongen en liep gauw naar haar kamer. Met tegenzin sloeg ze haar boek weer open en dwong ze zichzelf te gaan leren. Na een halfuur stopte ze ermee.

Voor ze haar agenda in haar tas deed, pakte ze het papiertje met geheimschrift en stopte ze het erin. Daarna ging ze naar beneden om nog wat te drinken en welterusten te zeggen.

De volgende dag hadden ze aardrijkskunde. Zahra en Nikki zaten naast elkaar, achter in de klas. Meneer De Swart was van alles aan het uitleggen, maar Zahra zat niet op te letten. Ze had geen zin en had het briefje uit haar agenda gehaald om te proberen het te ontcijferen.

Nikki stootte haar aan.

‘Je zou dat briefje toch weggoaien?’

‘Niet gedaan,’ antwoordde Zahra zonder op te kijken.

‘Pas nou op, straks krijg je op je kop omdat je weer wat anders zit te doen,’ waarschuwde haar zus.

Zahra keek naar meneer De Swart, maar die was zo druk op het bord aan het schrijven dat hij heus niet zou merken wat ze aan het doen was.

‘Hij let niet op mij,’ fluisterde ze en ze ging verder met het briefje.

Het moest haar lukken om de code te ontcijferen.

Ze wist niet hoelang ze had zitten puzzelen,

toen ze ineens hoorde: ‘Zahra de Groot ...’

Ze schrok ervan. Ze keek op en zag dat De Swart vlak naast haar stond met zijn handen op zijn rug.

‘Zozo,’ ging hij rustig verder. ‘Zahra is bezig met een ingewikkelde topografische tekst.

Of niet, Zahra?’

Sommige kinderen in de klas begonnen te lachen.

Zahra voelde dat haar hoofd rood werd.

Ze probeerde het briefje weg te stoppen, maar meneer De Swart hield haar tegen.